

mentarismen ved selv at bruge Landstingsparlamentarismen. Den høitagtede Conseilspræsident sagde i Gaar, at han vilde finde det uforsvarligt at vige, saalænge ikke Oppositionen fremkom med et Program, som han kunde tiltræde og finde antageligt; saaledes opfattede jeg i det Mindste hans Ord. Heri have vi ogsaa en Afvigelse fra det gamle prøvede konstitutionelle System. En Regjering plejer efter det gamle konstitutionelle System at sige: Jeg vil gennemføre, hvad jeg foreslaar, jeg vil have en Villie. Kan jeg ikke gennemføre min Villie, saa vil jeg ikke være Regjering. Jeg vil ikke have, at Kongen skal være omgivet af magtesløse Magthavere, af magtesløse Raadgivere. Jeg vil have, at Kongen skal være omgivet af Mænd, der kunne sætte deres Villie igjennem. Det er nu det gamle konstitutionelle System; men det nyere, det moderne System, hvorpaa den høitagtede Conseilspræsident staar, siger derimod saaledes: Om jeg ogsaa ikke kan sætte min Villie igjennem, gjør det ikke noget saadant væsentligt. Det vilde være uforsvarligt, hvis jeg traadte fra, førend Oppositionen kom frem med et Program, som jeg kunde billige. Det er temmelig store Forordninger, Conseilspræsidenten her stiller, navnlig naar man tager i Betragtning den Maade, hvorpaa Ministeriet har stillet sig lige overfor Forslag, der udgaa fra Folkethingets Initiativ. Naar man ser, hvorledes Regjeringen bringer Visnepolitiken til Undværelse paa Forslag, der ere udgaaede af Folkethingets Initiativ, saa er det en Selvfølge, at selv om Folkethingets flertallet kunde fremkomme med Forslag med Hensyn til Forsvarsvæsenet, vilde der være al Grund til ikke at gjøre det. Flertallet foretrækker nu at beholde sine Forslag hos sig selv fremfor først at lade Regjeringens Visnepolitik blive anvendt derpaa og dernæst at se Forslagene slaaede ihjel, saasnart de træde ind i Landstinget. Den Fordring er, tør jeg sige, aldeles uhørt i Europas konstitutionelle Historie, at en Regjering siger, at den ikke vil vige, førend der er Mænd, som komme med et Program, der tiltaler den; det er en aldeles ny og uhørt Fordring. Der er det Særlige ved dette Forslag om Forsvarsvæsenet, at det mangler Sjæl, der er ingen Liv i det. I alle de store Love, vedrørende Forsvarsvæsenet, som ere blevne gennemførte i Europa, har der været en Sjæl, og bagved dem har der staaet Personer, som have sagt: Med dette Forslag vil jeg leve, og med det vil jeg dø som Minister. Dette er derimod ikke Tilfældet her; der staar ingen saadan bestemt Villie bagved. Man siger: Tag

Forslaget, hvis I ville; hvis ikke, kan det ogsaa være det Samme; saa er Skylden ikke min. Det er altsaa deri, at det nuværende Regjeringsystem afviger fra det gamle konstitutionelle System. Jeg vilde nu ønske, at Thinget vilde bekvemme sig til at sende Forslaget over til 3die Behandling (Modsigelse), ja, det er meget sjældent, at jeg stiller nogen Anmodning til dem, men jeg tror, det vilde være rigtigt, om man gjorde det. For det Første have disse Ledere godt af at fornemme, at Thingets Medlemmer ogsaa have deres egen Villie og ogsaa kunne gjøre deres egne Anskuelser og Beslutninger gjældende. Desuden, hvad Stade har dette Lovforslag af at komme til 3die Behandling? Derfor kommer det jo ikke videre, og det kunde dog være, at der i Mellemtiden kunde opstaa en eller anden lysende Ide, som kunde bringe os noget videre. Jeg vilde ønske, at det overhovedet tiere var Tilfældet, at Spørgsmålene ikke vare saa afgjorte, naar de kom her ind i Thinget. Der er noget Rjædeligt ved at se, at, naar der træffes i Traadene, saa springe alle de Samme op fra Sæderne, og saa veed man, at det er afgjort. Det vilde være ønskeligt, om Medlemmerne i de Sager, som overlades til Debatten, kunde gjøre ganske, som de vilde, og rejse sig eller blive siddende, ligesom de vilde. Det har jo ikke nogen saadan stor Betydning, det gjælder blot om at faae den til 3die Behandling. Derved vilde de, mine Herrer, komme til at staa i et glimrende Lys lige overfor Landstinget, som slaar ned for Jøde, hvad der endelig kommer til det. De vilde vise Skaanfæl og Overbærenhed til det Yderste, inden de foretog det tunge Skridt at negte et Lovforslag videre Fremme. Det forekommer mig virkelig, at der var al Aulebning for Folkethinget til at stemme for Overgangen til 3die Behandling. Det er jo ingen Opsætighed, som herved gjør sig skyldig i. Ja, var det en Realitetsgag, det dreiede sig om, saa var det noget Andet; men her gjælder det kun et Spørgsmaal, der i sig selv er aldeles ligegyldigt, og det vilde kaste en vis Glands over de andre Beslutninger, De tage. Det vilde vise, at disse Beslutninger toges fuldt, fordi De stemme med Deres Overbevisning, og ikke fordi De nu saaledes lyde Parolen. Hvis man skulde beslutte at fremme Forsvarssagen, kunde det jo ske paa forskjellige Maader. Dersom jeg havde en ledende Indflydelse her i Thinget, vilde jeg foreslaa, at der blev nedsat en parlamentarisk Kommission, og at der for den blev indstævnet til at afgive deres Ytringer alle de, der havde nogen Erfarenhed og Krigerdygtighed og Kundskab til Befæstningsvæsen;